

serne for anmeldelseskravene skal harmoniseres.

En ting, der yderligere bestyrker os i vor tro på, at Miljøstyrelsen har uret, er teksten til artikel 20. Denne lyder i den tidligere citerede engelske udgave:

No Member State may, on grounds relating to notification, classification, packaging or labelling within the meaning of this Directive, prohibit, restrict or impede the placing on the market of substances which comply with the requirements of this Directive and the Annexes thereto.

Efter alt hvad vi har hørt, er der enighed om denne tekst til artikel 20, bortset fra at englænderne har foreslået et stk. 2, der fritager pesticider underkastet pesticidregulativer.

Hvis Miljøstyrelsens opfattelse mod vor forventning kan overleve en juridisk vurdering af fortolkningsspørgsmålet, er den argumentation, vi tidligere har fremsført om handelshindringer og konkurrenceforvridning, stadig fuldt gyldig.

Danmark er et lille land med en meget beskeden kemisk industri. Der har derfor i tidens løb været solgt eller importeret langt færre kemiske stoffer i Danmark end f. eks. i Tyskland eller Frankrig.

Hvis Miljøstyrelsens opfattelse kom til at gælde, og alle EF-lande indførte definitioner svarende til den i det danske lovforslags § 11, stk. 2, ville vi komme i den situation, at et stof kunne være »nyt« i nogle af landene og »gammelt« i andre.

En følge heraf ville blive påførelse af anmeldelsesforpligtelser og -udgifter tilfældigt afhængigt af produktionsland og marked. Hvis et stof så f. eks. var »nyt« i Danmark og »gammelt« i Italien og Frankrig, ville der være en klar konkurrenceforvridning, hvis f. eks. en dansk producent og en italiensk konkurrerede om at levere stoffet til et fransk firma.

Helt grotesk bliver dette forhold, når man tænker på, at efter det danske lovforslags § 4, stk. 1 er tilbudsgivning ækvivalent med salg.

Hvad der efter vor mening ville være endnu værre, såfremt Miljøstyrelsens opfattelse skulle sejre, er, at dansk kemisk industri systematisk vil blive stillet ringere i konkurrencen med den kemiske industri i de store EF-lande.

Som det tidligere har været sagt, vil mange kemiske stoffer være »nye« i Danmark, men »gamle« i lande med stor kemisk industri. Dette gælder ikke mindst stoffer, der udelukkende bruges som råvarer eller mellemprodukter i den kemiske industri.

Kun hvis man bevæger sig helt fremme i udviklingens frontlinie, hvor der er tale om stoffer, der virkelig er ukendte og nye på verdensplan, vil der være en ligestilling. Her skal der nemlig anmeldes overalt.

Hvis man derimod er i den situation, at man tænker på optagelse af produktion i Danmark af velkendte – blot i Danmark »nye« – stoffer, vil der være tale om en systematisk diskrimination i form af anmeldelseskrav, der kunne have været undgået blot ved at placere produktionen i Flensburg.

Det kan derfor frygtes, at optagelse af produktion af sådanne »me too products« vil gå helt i stå.

Vi kan i hvert fald let forestille os projekter, som man må overveje at standse, hvis Miljøstyrelsens opfattelse sejrer. Man kan blot tænke sig et projekt gående ud på at starte produktion af en af byggestenene i den organiske kemi plus en del deraf afledte stoffer. Et sådant projekt vil let kunne medføre produktion i 500–1000 tons mængder af en 8 til 10 stoffer, der er særdeles velkendte i den kemiske industri, men som sandsynligvis alle er »nye« i Danmark. Dette kunne medføre anmeldelsesomkostninger i størrelsesordenen 20.000.000 kr., hvilket vil sige i samme størrelsesorden som selve investeringerne i produktionsanlægget. Hvis man skal konkurrere på verdensmarkedet, kan man ikke bære sådanne ekstra omkostninger i forhold til sine konkurrenter.